

ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД міста КИЄВА

01051, м. Київ, вул. Болбочана Петра 8, корпус 1

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

місто Київ

31 травня 2017 року

№826/15059/16

Окружний адміністративний суд міста Києва у складі колегії суддів: головуючого судді Літвінової А.В., суддів Аблова Є.В., Мазур А.С., розглянув у порядку письмового провадження адміністративну справу

за позовом товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА»

до Державної фіскальної служби України (відповідач-1) головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області (відповідач-2)

про визнання протиправними та скасування рішень, скасування наказу і рішення,

ОБСТАВИНИ СПРАВИ:

Товариство з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» звернулось до Окружного адміністративного суду міста Києва з позовом до Державної фіскальної служби України, головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області, в якому просить:

- визнати дії Державної фіскальної служби України щодо винесення рішень від 09.09.2016 №19585/6/99-99-14-01-02-15 та від 12.09.2016 №19596/6/99-99-14-01-02-15 про розгляд скарг товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» протиправними та скасувати рішення Державної фіскальної служби України від 09.09.2016 №19585/6/99-99-14-01-02-15 та від 12.09.2016 №19596/6/99-99-14-01-02-15 про розгляд скарг товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА»;
- скасувати наказ головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області від 04.08.2016 №921 «Про проведення документальної позапланової визнаної перевірки товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА»;

- скасувати рішення головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області про застосування адміністративного арешту майна податків від 11.08.2016 №1.

Позовні вимоги мотивовано необґрунтованістю оскаржуваних рішень Державної фіскальної служби України та головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області, прийнятих необґрунтовано та з порушеннями положень податкового законодавства.

Відповідачі проти задоволення позовних вимог заперечували, вказавши про правомірність оскаржуваних рішень, прийнятих у межах та на підставі наявних у відповідачів повноважень. При цьому, відповідачем-2 під час судового розгляду справи спершу заявлено клопотання про залишення позовної заяви без розгляду (з огляду на наявний аналогічний спір), а потім заявлено клопотання про закриття провадження у справі (наявне судове рішення з того самого спору і між тими самими сторонами).

Розгляд справи здійснено у порядку письмового провадження на підставі частини четвертої [статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України](#).

Розглянувши подані сторонами документи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтується позов та заперечення, об'єктивно оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд

ВСТАНОВИВ:

Наказом головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області від 04.08.2016 №921 «Про проведення документальної позапланової виїзної перевірки ТОВ «А-ТЕРА», на підставі підпункту 78.1.1 пункту 78.1 статті 78 Податкового кодексу України, з огляду на неподання звіту про контрольовані операції за 2015 рік товариством з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА», наказано провести документальну позапланову виїзну перевірку товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» з питань неподання звіту про контрольовані операції за 2015 рік терміном 5 робочих днів з 05.08.2016.

З огляду на відмову від проведення вказаної документальної перевірки або відмову від допуску посадових осіб контролюючих органів в.о. начальника головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області прийнято рішення про застосування адміністративного арешту майна платника податків від 11.08.2016 №1, яким застосовано умовний адміністративний арешт майна платника податків товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА».

Не погоджуючись з вказаними рішеннями головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області, товариством з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» подано до Державної фіскальної служби України скаргу та доповнення до неї.

За результатами розгляду вказаної скарги та доповнення до неї, Державною фіскальною службою України прийнято рішення про розгляд скарги від 09.09.2016 №19585/6/99-99-14-01-02-15, яким дії головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області щодо видання наказу від 04.08.2016 №921 про проведення документальної позапланової виїзної перевірки товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» визнано правомірними та такими, що відповідають вимогам податкового законодавства; рішенням Державної фіскальної служби України від 12.09.2016 №19596/6/99-99-14-01-02-15 про розгляд скарги товариство з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» повідомлено про повернення скарги заявнику, з огляду на факт відкриття Волинським окружним адміністративним судом провадження у справі №803/1214/16 за позовом головного управління Державної фіскальної служби України у Волинській області до товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА».

Вважаючи вказані рішення необґрунтованими та такими, що підлягають скасуванню, а свої права та охоронювані законом інтереси порушеними, позивач звернувся з позовом до суду.

При цьому, суд одразу звертає увагу про необґрунтованість заявленого відповідачем-2 клопотання про закриття провадження у справі, оскільки спір, який є предметом розгляду у даній адміністративній справі, не є тотожним спору, який був предметом розгляду в іншій адміністративній справі №803/1214/16.

У той же час, суд звертає увагу, що згідно з частиною першою [статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України](#), обставини, встановлені судовим рішенням в адміністративній, цивільній або господарській справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини. Таким чином, встановлені в адміністративній справі №803/1214/16 мають преюдиційну силу у межах розглядуваного спору.

Досліджуючи наявні у матеріалах справи докази, аналізуючи наведені міркування та заперечення, оцінюючи їх у сукупності, суд бере до уваги наступне.

Згідно з пунктом [75.1](#) статті [75 Податкового кодексу України](#) (тут і надалі у редакції, яка діяла станом на момент виникнення спірних правовідносин), контролюючі органи мають право проводити камеральні, документальні (планові або позапланові; виїзні або невиїзні) та фактичні перевірки.

Документальною перевіркою вважається перевірка, предметом якої є своєчасність, достовірність, повнота нарахування та сплати усіх передбачених цим Кодексом податків та зборів, а також дотримання валютного та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, дотримання роботодавцем законодавства щодо укладення трудового

договору, оформлення трудових відносин з працівниками (найманими особами) та яка проводиться на підставі податкових декларацій (розрахунків), фінансової, статистичної та іншої звітності, реєстрів податкового та бухгалтерського обліку, ведення яких передбачено законом, первинних документів, які використовуються в бухгалтерському та податковому обліку і пов'язані з нарахуванням і сплатою податків та зборів, виконанням вимог іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, а також отриманих в установленому законодавством порядку контролюючим органом документів та податкової інформації, у тому числі за результатами перевірок інших платників податків.

Документальна позапланова перевірка не передбачається у плані роботи контролюючого органу і проводиться за наявності хоча б однієї з обставин, визначених цим Кодексом (підпункт [75.1.2](#) пункту [75.1](#) статті [75 Податкового кодексу України](#)).

Відповідно до підпункту [78.1.15](#) пункту [78.1](#) статті [78 Податкового кодексу України](#), документальна позапланова перевірка здійснюється, зокрема, у разі неподання платником податків або подання з порушенням вимог пункту [39.4](#) статті [39](#) цього [Кодексу](#) звіту про контрольовані операції та/або документації з трансфертного ціноутворення або у разі встановлення порушень під час моніторингу такого звіту або документації відповідно до вимог пунктів [39.4](#) і [39.5](#) статті [39](#) цього [Кодексу](#).

Про проведення документальної позапланової перевірки керівник контролюючого органу приймає рішення, яке оформлюється наказом. Право на проведення документальної позапланової перевірки платника податків надається лише у випадку, коли йому до початку проведення зазначеної перевірки вручено під розписку копію наказу про проведення документальної позапланової перевірки (пункт [78.4](#) статті [78 Податкового кодексу України](#)).

Приписами пункту [81.1](#) статті [81 Податкового кодексу України](#) передбачено, що посадові особи контролюючого органу мають право приступити до проведення документальної виїзної перевірки, фактичної перевірки за наявності підстав для їх проведення, визначених цим Кодексом, та за умови пред'явлення або надіслання у випадках, визначених цим Кодексом, таких документів:

направлення на проведення такої перевірки, в якому зазначаються дата видачі, найменування контролюючого органу, реквізити наказу про проведення відповідної перевірки, найменування та реквізити суб'єкта (прізвище, ім'я, по батькові фізичної особи - платника податку, який перевіряється) або об'єкта, перевірка якого проводиться, мета, вид (документальна планова/позапланова або фактична), підстави, дата початку та тривалість перевірки, посада та прізвище посадової (службової) особи, яка проводитиме перевірку. Направлення на перевірку у такому випадку є дійсним за наявності підпису керівника контролюючого органу або його заступника, що скріплений печаткою контролюючого органу;

копії наказу про проведення перевірки, в якому зазначаються дата видачі, найменування контролюючого органу, найменування та реквізити суб'єкта (прізвище, ім'я, по батькові фізичної особи - платника податку, який перевіряється) та у разі проведення перевірки в іншому місці - адреса об'єкта, перевірка якого проводиться, мета, вид (документальна планова/позапланова або фактична перевірка), підстави для проведення перевірки, визначені цим Кодексом, дата початку і тривалість перевірки, період діяльності, який буде перевірятися. Наказ про проведення перевірки є дійсним за наявності підпису керівника контролюючого органу або його заступника та скріплення печаткою контролюючого органу;

службового посвідчення осіб, які зазначені в направленні на проведення перевірки.

Непред'явлення або ненадіслання у випадках, визначених цим Кодексом, платнику податків (його посадовим (службовим) особам або його уповноваженому представнику, або особам, які фактично проводять розрахункові операції) цих документів або пред'явлення зазначених документів, що оформлені з порушенням вимог, встановлених цим пунктом, є підставою для недопущення посадових (службових) осіб контролюючого органу до проведення документальної виїзної або фактичної перевірки.

У той же час, у разі відмови платника податків від проведення документальної або фактичної перевірки за наявності законних підстав для її проведення або від допуску посадових осіб контролюючого органу може бути застосовано арешт майна (підпункт [94.2.3](#) пункту [94.2](#) статті [94 Податкового кодексу України](#)).

Керівник контролюючого органу (його заступник) за наявності однієї з обставин, визначених у пункті 94.2 цієї статті, приймає рішення про застосування арешту майна платника податків, яке надсилається: платнику податків з вимогою тимчасово зупинити відчуження його майна; іншим особам, у володінні, розпорядженні або користуванні яких перебуває майно такого платника податків, з вимогою тимчасово зупинити його відчуження.

Арешт коштів на рахунку платника податків здійснюється виключно на підставі рішення суду шляхом звернення контролюючого органу до суду.

Звільнення коштів з-під арешту банк або інша фінансова установа здійснює за рішенням суду (пункт [94.6](#) статті [94 Податкового кодексу України](#)).

З аналізу наведених законодавчих положень вбачається, що безпосередньо арешт майна платника податків у разі відмови платника податків від проведення документальної або фактичної перевірки за наявності законних підстав для її проведення або від допуску посадових осіб контролюючого органу здійснюється виключно за рішенням суду по обґрунтованості останнього, відтак, саме по собі рішення контролюючого органу про застосування

адміністративного арешту майна платника податків (без підтвердження його обґрунтованості судом) не створює прав та обов'язків для платника податків.

Як вбачається з наявних у матеріалах справи доказів, ухвалами Волинського окружного адміністративного суду від 26.08.2016 у справі №803/1214/16 відкрито провадження, закінчено підготовче провадження та призначено до судового розгляду адміністративну справу за позовом головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області до товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» про підтвердження обґрунтованості умовного адміністративного арешту майна.

При цьому, ухвалою Волинського окружного адміністративного суду від 30.03.2017 у справі №803/1214/16, яка згідно з відомостями з Єдиного державного реєстру судових рішень набрала законної сили 12.04.2017, закрито провадження у справі за адміністративним позовом головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області до товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА», третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні позивача Львівське управління офісу великих платників податків Державної фіскальної служби про підтвердження обґрунтованості умовного адміністративного арешту майна та накладення арешту коштів на рахунках.

У мотивувальній частині вказаної ухвали судом зазначено, що зазначений позов було подано у зв'язку із відмовою відповідача від проведення документальної позапланової перевірки товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» з питань неподання звіту про контрольовані операції за 2015 рік та допуску посадових осіб позивача за наявності законних підстав для її проведення. У подальшому товариство з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» звернулося до головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області з листами від 27.01.2017 №б/н, від 04.02.2017 №б/н, у яких повідомило про готовність допустити працівників головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області до проведення документальної позапланової перевірки щодо подання та повноти звіту про контрольовані операції за 2015 рік. На підставі направлень від 21.02.2017 №00000425, № 00000426, виданих відповідно до наказу від 21.02.2017 №307, посадовими особами головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області у період з 22.02.2017 по 28.02.2017 було проведено позапланову виїзну перевірку товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» з питань неподання звіту про контрольовані операції за 2015 рік, за результатами якої складено акт перевірки від 01.03.2017 №415/03-20-14-07/38181454. Перевірку проведено з відома та в присутності посадових осіб товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА». Таким чином, відбулося примирення сторін, оскільки товариство з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» допустило працівників головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області до проведення документальної позапланової виїзної перевірки та відповідно відпала необхідність підтвердження обґрунтованості умовного

адміністративного арешту майна та накладення арешту коштів на рахунках відповідача.

З огляду на викладене, наказ головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області від 04.08.2016 №921 «Про проведення документальної позапланової виїзної перевірки ТОВ «А-ТЕРА» та прийняте на його виконання рішення про застосування адміністративного арешту майна платника податків від 11.08.2016 №1 вичерпало свою дію, з огляду на закриття Волинським окружним адміністративним судом провадження у справі №803/1214/16 та подальшого доступу представників контролюючого органу до перевірки з питань подання та повноти звіту про контрольовані операції за 2015 рік, безпосередньо не створивши для позивача додаткових обов'язків.

Відтак, суд дійшов до висновку про необґрунтованість позовних вимог в частині скасування наказу головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області від 04.08.2016 №921 «Про проведення документальної позапланової визнаної перевірки товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» та рішення головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області про застосування адміністративного арешту майна податків від 11.08.2016 №1.

Щодо позовних вимог про визнання дій Державної фіскальної служби України щодо винесення рішень від 09.09.2016 №19585/6/99-99-14-01-02-15 та від 12.09.2016 №19596/6/99-99-14-01-02-15 про розгляд скарг товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» протиправними та скасування рішень Державної фіскальної служби України від 09.09.2016 №19585/6/99-99-14-01-02-15 та від 12.09.2016 №19596/6/99-99-14-01-02-15 про розгляд скарг товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» суд зазначає про таке.

Відповідно до пункту [56.10](#) статті [56 Податкового кодексу України](#), рішення центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, прийняте за розглядом скарги платника податків, є остаточним і не підлягає подальшому адміністративному оскарженню, але може бути оскаржене в судовому порядку.

У свою чергу, приписами пункту [55.1](#) статті [55 Податкового кодексу України](#) передбачено, що податкове повідомлення-рішення про визначення суми грошового зобов'язання платника податків або будь-яке інше рішення контролюючого органу може бути скасоване контролюючим органом вищого рівня під час проведення процедури його адміністративного оскарження та в інших випадках у разі встановлення невідповідності таких рішень актам законодавства.

Згідно з пунктами 56.2-56.3 статті [56 Податкового кодексу України](#), у разі коли платник податків вважає, що контролюючий орган неправильно визначив суму грошового зобов'язання або прийняв будь-яке інше рішення, що суперечить законодавству або виходить за межі повноважень контролюючого органу,

встановлених цим Кодексом або іншими законами України, він має право звернутися до контролюючого органу вищого рівня із скаргою про перегляд цього рішення.

Скарга подається до контролюючого органу вищого рівня у письмовій формі (за потреби - з належним чином засвідченими копіями документів, розрахунками та доказами, які платник податків вважає за потрібне надати з урахуванням вимог пункту [44.6](#) статті [44](#) цього [Кодексу](#)) протягом 10 календарних днів, що настають за днем отримання платником податків податкового повідомлення-рішення або іншого рішення контролюючого органу, що оскаржується.

Скарги на рішення державних податкових інспекцій подаються до контролюючих органів в Автономній Республіці Крим, містах Києві та Севастополі, областях, міжрегіональних територіальних органів.

Скарги на рішення контролюючих органів в Автономній Республіці Крим, містах Києві та Севастополі, областях, міжрегіональних територіальних органів та митниць подаються до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику.

Також, пунктом [56.6](#) статті [56 Податкового кодексу України](#) визначено, що у разі коли контролюючий орган приймає рішення про повне або часткове незадоволення скарги платника податків, такий платник податків має право звернутися протягом 10 календарних днів, наступних за днем отримання рішення про результати розгляду скарги, зі скаргою до контролюючого органу вищого рівня.

Згідно з пунктами 56.8-56.9 статті [56 Податкового кодексу України](#), контролюючий орган, який розглядає скаргу платника податків, зобов'язаний прийняти вмотивоване рішення та надіслати його протягом 20 календарних днів, наступних за днем отримання скарги, на адресу платника податків поштою з повідомленням про вручення або надати йому під розписку.

Керівник (його заступник або інша уповноважена посадова особа) відповідного контролюючого органу може прийняти рішення про продовження строку розгляду скарги платника податків понад 20-денний строк, визначений у пункті 56.8 цієї статті, але не більше 60 календарних днів, та письмово повідомити про це платника податків до закінчення строку, визначеного у пункті 56.8 цієї статті.

Водночас, відповідно до частин першої та другої [статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України](#), завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень, шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду

адміністративних справ. До адміністративних судів можуть бути оскаржені будь-які рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень, крім випадків, коли щодо таких рішень, дій чи бездіяльності [Конституцією](#) чи законами України встановлено інший порядок судового провадження.

Приписами пункту 8 частини першої [статті 3 Кодексу адміністративного судочинства України](#) передбачено, що позивач - особа, на захист прав, свобод та інтересів якої подано адміністративний позов до адміністративного суду, а також суб'єкт владних повноважень, на виконання повноважень якого подана позовна заява до адміністративного суду.

Згідно з частиною першою [статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України](#), кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або інтереси.

Таким чином, до адміністративного суду вправі звернутися кожна особа, яка вважає, що її право чи охоронюваний законом інтерес порушено чи оспорується, водночас, відповідно до зазначених норм право особи на звернення до адміністративного суду обумовлено суб'єктивним уявленням особи про те, що її право чи законний інтерес потребує захисту, однак, обов'язковою умовою здійснення такого захисту судом є наявність відповідного порушення права або законного інтересу на момент звернення до суду.

При цьому, неодмінною ознакою порушення права особи є зміна стану її суб'єктивних прав та обов'язків, тобто припинення чи неможливість реалізації її права та/або виникнення додаткового обов'язку.

З огляду на викладене вище, рішення суб'єкта владних повноважень є такими, що порушує права і свободи особи в тому разі, якщо, по-перше, такі рішення прийняті владним суб'єктом поза межами визначеної законом компетенції, а, по-друге, оспоруванні рішення є юридично значимими, тобто такими, що мають безпосередній вплив на суб'єктивні права та обов'язки особи шляхом позбавлення можливості реалізувати належне цій особі право або шляхом покладення на цю особу будь-якого обов'язку.

Зі змісту оскаржуваних рішень вбачається, що останніми залишено без змін наказ головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області від 04.08.2016 №921 «Про проведення документальної позапланової визнаної перевірки товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА» та рішення головного управління Державної фіскальної служби у Волинській області про застосування адміністративного арешту майна податків від 11.08.2016 №1.

Отже, вказані рішення самі по собі не є юридично значимим для позивача, оскільки не мають безпосереднього впливу на суб'єктивні права та обов'язки позивача шляхом позбавлення його можливості реалізувати належне йому право

або шляхом покладення на нього будь-якого обов'язку, а, відтак, рішення Державної фіскальної служби України від 09.09.2016 №19585/6/99-99-14-01-02-15 та від 12.09.2016 №19596/6/99-99-14-01-02-15 про розгляд скарг товариства з обмеженою відповідальністю «А-ТЕРА», так і дії з їх прийняття, безпосередньо не порушують права та інтереси позивача, з огляду на що суд не вбачає підстав для задоволення позовних вимог в цій частині.

Беручи до уваги викладене вище, суд дійшов до висновку про необґрунтованість позовних вимог та відмову у їх задоволенні.

Згідно з вимогами [статті 71 Кодексу адміністративного судочинства України](#), кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення. В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Керуючись статтями [69, 70, 71](#) та [158-163 Кодексу адміністративного судочинства України](#), Окружний адміністративний суд міста Києва

ПОСТАНОВИВ:

У задоволенні позову відмовити.

Постанова набирає законної сили в порядку, визначеному [статтею 254 Кодексу адміністративного судочинства України](#).

Постанова може бути оскаржена до суду апеляційної інстанції за правилами, встановленими [статтями 185-187 Кодексу адміністративного судочинства України](#).

Головуючий суддя

Літвінова А.В.

Судді

Аблов Є.В.

Мазур А.С.